

Bohoslužby v Zábřeze 1.ledna 2018

Lk 2, 15-24

Milé sestry, milí bratři, rád jsem se vždycky díval na vyřezávané betlémy. Ani ne tak kvůli uměleckému ztvárnění, ale líbilo se mi, jak se tam ty postavičky pohybují, jak je vše plné života. Každý se někam pohyboval, něco nesl, něco dělal. Jistě, když se Ježíš narodil, byla noc a tak asi veliký pohyb nebyl. Až tedy na hlouček pastýřů, který se po zpěvu andělů vydal osobně přesvědčit, jak to s tím dítětem je. Jako kluk jsem mnohé věci moc nevnímal, ale na tom betlému se nedalo přehlédnout, že v centru ten pohyb ustával a byl takový posvátný klid. Tam se nacházela stáj s rodinkou, pastýři, ovečkami a jesličkami s malým dítětem.

Když se Ježíš narodil, dalo by se to vnímat podobně jako ten vyřezávaný betlém. Ruch světa neustal, šel si dál svou cestou, jen ta stáj se stala místem zvláštního klidu. I když text nám spíše naznačuje, že tak veliký klid zde jistě nebyl. Nemyslím teď doprovodné zvuky přítomného dobytka. Přicházející pastýři přinášejí zajímavé zprávy. S úctou pohlíží na malé děťátko, ale s určitým úžasem také mluví o andělech, jejich sdělení a zpěvu. Něco takového se jistě nedá šeptat. A tak přes zdánlivý klid, který vyžaduje odpočívající dítě i matka, je stáj plná života. Klidně si u toho můžeme představit, že je to ale trochu jiná živost než v okolí. Je to život plný úžasu, nadšení, zvláštního pocitu o začátku něčeho nového. A na pastýřích je to pak vidět. Vracejí se zpět na svou pastvinu, ale něco je jinak. Jsou plni radosti, oslavují a chválí Boha.

Je to vlastně úplný začátek nové etapy. Uprostřed všedního ruchu se možná trochu ztrácí. Zpěv andělů slyšeli jen pastýři, ve stáji možná byl ještě někdo navíc, ale jinak se nic dál neděje. Pastýři jsou zpět na pastvině a Marie nikde nic nevykládá, ale vše zachovává ve svém srdci. Událost zpracovává, rozvažuje nad ní. Skládá dohromady své setkání s andělem a slova pastýřů. Je zřejmé, že slovo anděla Páně se plní. Co to ale bude znamenat dál? Půjde dál nějakou výjimečnou cestou? Jak se postarat o takto zvláštní dítě? Možná by nás napadaly různé myšlenky. Když se kdysi narodil malý Samson, dítě, o kterém bylo řečeno, že má být zaslíbeno Bohu, prosili rodiče, aby k nim promluvil anděl a řekl jim, jak se o něj starat. Tím víc by se to tedy hodilo zde, když se rodí dítě, jenž má být nazváno Božím Synem. Jenže anděl ji k tomu nic moc neřekl. Jen tolik, že až se narodí, dostane jméno Ježíš. Další je zkrátka na Marii a

Josefovi, na jejich rodičovském přístupu. Dítě se sice rodí za zvláštních okolností, je nazváno synem nejvyššího, vítají ho andělé, ale jinak je to dítě, které potřebuje matčinu péči a otcovskou ochranu.

Osmého dne se tedy děje to, co je obvyklé u narozených chlapců. Dítě je obřezáno a dostává jméno. Je to významný okamžik. Obřízkou se stává součástí Božího lidu, je zapojen do smlouvy s Hospodinem. Teologicky pověděno, zde se projevuje vážnost Ježíšova lidství. Bůh přicházející mezi nás na sebe bere jeho Zákona, aby životem pod Zákonem přinášel Božímu lidu cestu spásy. Vstoupení do smlouvy s Hospodinem také znamená, že dostává své jméno. Je to takový zajímavý detail, který můžeme vidět na Ježíšově příběhu. Do Betléma se dostal, protože probíhalo veliké sčítání lidu. Bylo to rozhodnutí císaře, které uvedlo do pohybu Josefa s Marií, ale také celý plán Boží spásy. Pro císaře byl každý člověk jen položkou na daňovém seznamu. Nic víc. Před Bohem stojí jako někdo konkrétní, někdo, koho Bůh zná a volá jménem. I to si tedy můžeme uvědomit nad Ježíšovým narozením. Před Bohem nejen Ježíš, ale každý z nás stojí jako někdo jedinečný.

Dá se říct, že teprve až tohoto osmého dne po narození plní Marie všechno, co jí anděl řekl. Dává dítěti jméno, která určil sám Bůh. Je to vlastně v tuto chvíli pokračování jejího vyznání, že je služebnicí Páně. Okolí totiž moc netuší, proč toto dítě dostává takovéto jméno. Ono zase tolik nezvyklé není. Asi by se našlo víc nositelů tohoto či podobného jména mezi Ježíšovými současníky. Takže na první pohled nic mimořádného. O té nezvyklosti ví jen Marie a Josef. Jméno je to vyznavačské. Předznamenává Ježíšův život. Význam jména je: Hospodin je spása. Je to skutečně zvláštní, když si uvědomíme, kolik rodičů i v tehdejší době toto jméno dětem dávalo. Bylo to jejich vyznání, touha, aby se Hospodin stal spásou tomuto malému človíčku. U Ježíše se věci mají ale jinak. Nejde o touhu rodičů po Boží ochranné ruce nad životem jejich dítěte. Jde o vyznání, že toto dítě bude nositelem spásy pro Boží lid. Ve jménu to samozřejmě poznat není. Poznat to je jen v tom, co o dítěti řekl anděl.

Na obřízku a dané jméno navazuje další náboženský úkon, přinesení oběti za prvorozeného. V tehdejší době se neodehrává nic mimořádného. Zákon Mojžíšův předepisoval, že každý prvorozený chlapec patří Hospodinu a tak je potřeba přinést za něj výkupné. Rodiče si tak měli uvědomit, že jen Boží milostí tito prvorození chlapci nezahynuli kdysi v Egyptě, když zemí procházel anděl zhoubce a vše prvorozené pobíjel. Přinesení oběti za dítě do chrámu tak znamená vyznání rodičů, že si tuto milost uvědomují. U Josefa s Marií je to také velice důležitý okamžik. Nejen udělení jména dle příkazu anděla, ale i následné přinesení oběti ukazují, jak toto dítě vnímají. Na jednu stranu je zde pokora, že toto dítě patří Bohu. Není jejich, není to Josefova krev, která dál ponese jeho slávu, jeho jméno, jeho rod, tak jak tomu bývá u jiných synů. Na druhou stranu na sebe Josef bere veškeré povinnosti, které jsou s životem tohoto dítěte spojené. Přijímá ho tak do své otcovské péče. Dává Ježíšovu lidství legitimitu, plnost před Zákonem.

Když se tedy díváme na první část Ježíšova života, tak po návštěvě pastýřů ve stáji se nic zvláštního neděje. Všechno ostatní probíhá zcela normálně, z ničeho není poznat, že toto dítě je Božím Synem. On je v tom vlastně Boží záměr. Ježíš přichází sice jako Boží syn, ale bere na sebe plné lidství. To znamená, že nepřichází jako výjimečné dítě, jako někdo, kdo je nad Zákonem či od narození schopen vládnout. Přichází nenápadně jako malé dítě se vším všudy. Začíná od počátku stejně jako jiní lidé. V tom je ukryto tajemství spásy, kterou přináší. Tato spása přichází do běžného lidského života. Nepřichází k nikomu zvlášť vyvolenému nebo obdařenému, ale ke každému, kdo přichází na svět jako malé dítě.

Dalo by se tedy říct, že nový život, který se před člověkem otvírá, přichází pomalu a nenápadně. Nepadá najednou z nebe už hotový, ale postupně se rozvíjí, roste. To platí i pro nás. S novým rokem si připomínáme, že Ježíš nás staví vždy na začátek, dává nám novou šanci žít život Božího dítěte. Ono to ale neznamena, že najednou bude všechno jinak, jako by někdo mávnul kouzelným proutkem. Takhle to nefunguje. Že se něco nového začíná, něco nového roste, to předně vidíme my sami. A může chvíli trvat, než z tohoto nového začne být patrné nějaké ovoce.

Když se vrátím k tomu obrazu betléma, Ježíš tam v té stáji poklidně spí uprostřed běžného životního ruchu. Je to obraz i našeho života. Když k nám Ježíš přichází, není to do svátečního klidu, ale do našeho běžného rušného života. Uprostřed něho ale zůstává jako klidný střed plný pokoje. To je dobré si uvědomit i nyní, když stojíme na prahu nového roku. Náš svět je plný pohybu. A tento pohyb zasahuje i nás. Zatímco na vyřezávaném betlémě se všechno pohybuje pravidelně a pozvolna, naše skutečnost je dost chaotická a rychlá. A tak se i na nás přenáší touha mít sklizeň sotva zasejeme. To by samozřejmě bylo krásné. Bylo by skvělé, udělat jeden dva kurzy, nějakou akci a mít následně plné lavice horlivých učedníků Páně. Bylo by úžasné, kdyby se církev náhle probudila a všechny sbory se naplnili nejen svátečními křesťany, ale těmi skutečnými, kteří Ježíše touží následovat každý den. Stejně to platí i v našich osobních životech. Jak rádi bychom se dočkali brzy nějaké pozitivní změny, vyřešení dlouhodobých problémů vleklých starostí. Jak rádi bychom viděli co nejdříve, že Bůh se přiznává k našemu dílu, reaguje na naše modlitby. Jenže ono to tak rychlé prostě není. Boží dílo spásy přichází, zapouští kořeny a roste. A i když se zdá, že není skoro vidět, smíme věřit tomu, že působí. Proto můžeme i nyní věřit, že ten další rok, co nás čeká, Bůh provází svou rukou, vede nás dál po cestě své spásy. Jen se nebojme o tuto spásu ve svých životech pečovat. Tak jako Josef s Marií, kteří přijali malého Ježíše, aby tak mohlo začít dílo spásy. Ono skutečně začíná pomalu v nás i našich bližních klíčit. Dejme mu tedy nejen čas, ale i svou lásku, svou péči, aby mělo příležitost dozrát.

Pane Ježíši, v tichosti a nenápadně začíná tvé dílo spásy. I v nás tak působí tvá láska. Proto tě

Nový rok - 1.ledna 2018

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 15:29 -

prosíme dej nám trpělivost, lásku a pokoj, abychom takto o tvé dílo pečovali nejen ve svých životech, ale i u těch, které nám svěřuješ. Dej ať v nich smí růst tvůj nový život.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }